

MALI MEDO POMAGA

V Medvedjem Dolu so bili čudni dnevi, marsikdo bi rekel celo narobe svet. Bilo je, kot bi se vsem medvedom popolnoma skisalo!

Očki in mamice medvedke so želeli, da njihovi mladički ostanejo v brlogu, zato so lahko počeli neumnosti in se ves dan igrali z žogo. Po mili volji so lahko pojedli toliko medu, da jim je skoraj počil trebušček. Ves dan so ležali v postelji in se igrali s svojimi bratci in sestricami.

Spat so lahko hodili tudi uro kasneje.

Mali medvedki tudi v šolo niso več hodili. Ne! Lahko so bili doma, uganjali norčije in se učili brušenja krempljev kar iz udobja lastne postelje. Medvedje so bili v karanteni. Če so se srečali, so vsi začeli kihati in kašljati. Bolelo jih je grlo in morali so jesti veliko medu in spiti veliko čaja, da so se bolje počutili.

Mali Medo se je počutil kot v nebesih. S svojim bratcem se je lahko podil po brlogu in tekmoval, kdo bo zgradil višji stolp iz kamenčkov. Z očijem medvedom so risali in barvali, da se je za njimi kar kadilo. Iz starih storžjih luščinic so sestavljali slikice kar po tleh. Manjši bratec je sicer skušal nekajkrat jesti košček storža, a je hitro ugotovil, da se bo raje držal medu. Je pa z veseljem pogoltnil košček jabolka.

»Če se bo tako nadaljevalo, se bo kmalu kotalil«, je pripomnil očka, mali Medo pa se je tako smejal, da se je kar zvrnil vznak.

Mali Medo bi bil najsrečnejši medved na svetu, če ne bi bilo ene težave. Njegova mamica je bila medvedja zdravnica. Skrbeti je morala za zelo bolne medvede. Vsak večer je hodila utrujena domov in ni želela več objemati Meda. Razložila mu je, da ga ne objema, da bi ga zaščitila pred virusom, ki je obiskoval medvede. Ampak Medo tega ni razumel. Le zakaj bi mu virus želel škodovati, če bi objel svojo mamo?

Mama medvedka je svojim medvedkom vsak večer pripovedovala pravljice. Niso se več stiskali k njenemu mehkeemu kožuščku, temveč je medvedja mama sedela ob postelji in pripovedovala pravljice. Kar je bilo tudi prav, samo da so medvedki poslušali mamine pravljice.

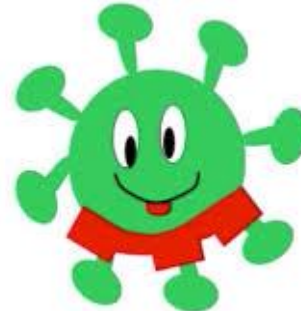
Dnevi so minevali in kar naenkrat je mamica ostajala doma v postelji. Ni več hodila na delo ali pripovedovala pravljic. Mali Medo se ni več smel dotikati svojega smrčka ali oči. Moral si je veliko umivati roke. In tudi k mami medvedki ni več smel. Ampak tako zelo jo je pogrešal!

Prosil je očka, če lahko on pripoveduje mami pravljičico, vendar ni smel. Žalosten si je obrisal solzico in odšel spat.

Naslednji dan je Meda bolelo grlo in je kašljala. Dan kasneje ni bilo nič bolje in Medo je moral ostati v postelji. Oče medved je bil zaskrbljen. Mali Medo je zbolel, a ni želel ostati v postelji. Želel se je igrati z bratcem, vendar mu oče ni dovolil, saj bi tudi on začel kihati in kašljati.

Medo je bil osamljen. Ležal je v postelji in kašljala. Ščemelo ga je v grlu. Tako zelo mu je bilo dolgčas. Že najmanj petkrat je preštel vse razpoke v svoji sobici v brlogu.

Mali Medo je kihnil in glej ga zlomka. Na nosku se je pojavilo neko majhno zeleno bitje. Na svojem okroglem telesu je imelo veliki nožic in majhne oči.

»Oj!« zajavka Medo. »Kdo si pa ti?«

»Jaz sem Roni,« odgovori bitje. »Prišel sem te obiskat.«

»Ampak ..., ampak ..., kako si prišel na moj smrček?« je začuden vprašal Medo.

»Skočil sem,« je odgovoril Roni in se s svojimi majhnimi nožicami odrinil in pristal na Medovem trebuščku. »Hopla! Takole!«

»Oooo,« se začudi Medo.

»Žalosten sem! Lahko ostanem pri tebi?« je rekel Roni.

»Ne moreš ostati pri meni,« je odgovoril Medo. »Poglej me. Bolan sem. Poišči nekoga drugega.«

»Ne morem. Vedno, ko pridem na obisk, me medvedje ne želijo zraven. Vsi samo ležijo v postelji in kašljajo,« žalostno pove Roni. »Rad bi šel domov!«

»Lahko ti poskusim pomagati. Kje si pa doma?« mu obljubi Medo.

»Tam gor,« pokaže Roni in dvigne svoje majhne nožice v zrak.

»Kje tja gor?« sprašujem Medo in gleda v strop brloga. »Na stropu?«

»Ne, ne, Višje!«

»Na drevju?«

»Višje!«

»Na nebu?«

»Gor gor!«

»Na zvezdicah?«

»Tako je!«

»Greva na vrh brloga.« reče Medo in si okoli vratu ovije šal, nadene na glavo kapico in z Ronijem na kožuščku zleze na vrh brloga.

»Hmm,« razmišlja Medo. »Skoči!«

Mali Roni je skočil in pristal Medu na kožuščku.

»Ne tako!« skoči višje ga je spodbujal Medo.

Roni skoči višje.

»Še višje skoči!« je poskakoval Medo. Roni je skočil še višje.

»Še! Gor, gor, odrini se!« In Roni se pripravljaj in raztezaj in skakal. In skakal. In se trudil. In se odrinil. In hop!

Roni se je tako močno odrinil, da je odrčal gor in gor in gor ... Vse dokler ga Medo ni več videl.

Gledal je v nebo in na nebu je zasvetila zvezdica. Medo je skočil in kar zavriskal od veselja. Roni je bil doma. Od veselja je kar kihnil in se zakotalil s strehe brloga.

Doma je spil velik kozarec toplega časa, se zavil v oddejo. Se skotalil v posteljo in odsmrčal do naslednjega dne. Ko se je prebudil, je bil Medo povsem zdrav. Tudi drugi medvedje so ozdraveli.

Ponovno se je lahko družil s prijatelji, lahko se je prosto sprehajal po gozdu in kdo bi si mislil ... celo v šolo je rad šel! Tudi mama medvedka je ozdravela in stisnila Meda v velik medvedji objem. Da, sedaj je bil Medo srečen.

Tu in tam je le še pomislil na svojega prijatelja, a si je kljub temu skrbno umival roke. Saj ga je imel rad, a še raje je imel svojo družino. Udobno se je namestil ob maminem kožuščku in zaspal ob pravljici, ki jo je pripovedovala. Končno je bilo spet vse po starem.

Tjaša Kelc

Vabljeni k branju terapevtskih zgodb in uporabi le-teh pri sedanjem delu - v času, ko se otroci ponovno vračajo v vrte in šole. Veseli bomo vaših odzivov, sugestij in predlogov, predvsem pa zapisov o tem, kako so otroci zgodbe sprejeli.

info@pef.upr.si